

OSKAR OBSERVERAR

Ödmjukheten personifierad?

Det här med att tro sig veta ett ords innebörd och dessutom tycka att man själv besitter den egenskapen kan ändras från en dag till en annan. Visserligen vet jag att jag kan vara rätt självcentrerad, men det skyller jag på min disträa personlighet och artistiska ådra. Något som jag alltid har fått för mig är att jag är relativt ödmjuk, eftersom jag inte är särskilt divig och att jag alltid försöker ha en glad och snäll attityd gentemot mina medmänniskor.

Jag satt hemma hos några vänner häromdagen och pratade om just begreppet "ödmjukhet" och då frågade jag helt krasst om de tyckte att jag var det. Alla sken upp, tittade menande (nej, inte hånfullt, menande) på mig och sade sedan småskrattande "Mycket är du, men inte ödmjuk" Jag blev verkligen förvånad och hade inte räknat med en sådan brutal ärlighet. Efter en intensiv, "vänskapshätsk" diskussion skämtade jag in oss på ett annat spår, men i ärlighetens namn kunde jag inte riktigt släppa ämnet.

När jag senare på kvällen knappade in "ödmjukhet" i Wikipedia gick det bland annat att läsa följande om begreppet:

"Ödmjukhet är en personlig egenskap. En ödmjuk person har en balanserad självuppfattning och är medveten om sina begränsningar."

Ja, precis! Jag vet verkligen mina begränsningar. Mitt lokalsinne är exempelvis så dåligt att jag knappt hittar tillbaka till middagen i köket efter att ha gått ut i hallen för att hämta sötsaker från "godislådan" i byrån och att få mig byta ut en trasig glödlampa tar väl ungefär lika lång tid, som det tog för Moses att vandra genom öknen. Är inte det att vara medveten så säg?

Det känns dock viktigt att poängtera att under vår diskussion sade en av mina vänner, som även är min sångelev, att jag alltid visar upp ödmjukhet under våra lektioner. Då var det en tydlig fokusering på henne och hennes röstutveckling och inte på hur bra jag var eller vilka avancerade sångtermer, som jag kunde räkna upp. Min rygg rättade på sig igen, men sjönk snabbt ihop när jag fick förklarat att det var ju "sångpedagogen" Oskar och inte "vännen" Oskar, som stod framför henne då. Jag spelade alltså bara en roll? Det är jag visserligen väldigt bra på, nej fan... Jag menar, det är ju något som kan vara en styrka för egen del, eftersom jag har gått en treårig artistutbildning och därefter har jobbat yrkesverksamt i sju år.

Sedan undrar jag också om en person kan inneha en ödmjukhet *och* skrytsamhet eller om det är två totala motsatser, som sällan kan kombineras? Vissa tillfällen är jag väldigt bra på att skryta, men jag vill ju självklart få det att framstå som ödmjukt om det ska publiceras i en kulturartikel om min yrkeskompetens och erfarenheter.

Jag känner verkligen att jag har blottat en sida hos mig, som är rätt självutlämnad och som kan kräva ett visst mod för att göra. Det är inte alla som vågar stå för sina brister och mindre smickrande egenskaper och jag skulle nästan våga sträcka mig så långt och påstå att det är rätt ödmjukt att vara så ärlig i en text.